

„Harul meu îți este de ajuns...”

Să nu ai sănătate, și totuși ceea ce ai să-ți fie suficient. Să nu fii „mare”, să câștigi puțin și totuși să ai de ajuns... Să fi urât de lume, prieteni sau familie și, totuși, în lipsa iubirii lor, să ai suficient. Să te rogi, iar rugăciunea să-ți fie respinsă și totuși să fii mulțumit. Pare absurd, dar nu e... e de ajuns!

Ceea ce contează cel mai mult în tot acest șah al vieții noastre, este caracterul nostru. În funcție de el, de felul cum se modifică în rău sau în bine, depinde rugăciunea ta și răspunsul primit la ea.

Descoperirile ezoterice, chiar răpiri până la al treilea cer, dacă ne depășesc puterea de asimilare a caracterului nostru, ne fac mai mult rău decât bine. Odată coborâți „cu picioarele pe pământ”, avem tendința naturală să ne mândrim cu experiențele spirituale. Chiar și Pavel avea probleme cu mândria... nu ai cum să nu „te umfli” când știi că ai fost răpit într-un loc care efectiv nu se poate descrie în cuvinte...

Experiențele spirituale nu au rolul să modeleze caracterul. Ele relevă, descoperă lumi nevăzute, îngeri apărători, te aruncă în ziua de mâine profetind totul... însă caracterul rămâne neschimbat și, nu uitați că el, caracterul, e cel mai important. Nu vi se pare șocant adevărul că poți fi foarte spiritual și totuși să fii imatur? Nu vă cutremură gândul că, în multe cazuri, experiențele spirituale au făcut mai mult rău decât bine, pentru că oamenii nu au avut tărie de caracter ca să asimileze forța acestor revelații? „Cunoștința îngâmfă” chiar și în aceste cazuri...

Pavel își dorea să fie sănătos! Cine nu-și dorește? Însă nu asta e suficiența. Noi credem că dacă avem un corp sănătos, avem tot ce ne trebuie. „Sănătate să fie, că este mai importantă ca toate!” - zicem noi! Oare să fie mai importantă decât caracterul tău?

Suferința, în general, iar în cazul lui Pavel - cea fizică, își joacă rolul dur de cioplitor, dăltuind din caracterul nostru tot ce este urât în noi... Ca buruiana și ca bălăriile de pe câmp, așa se înfiripă mândria! Oricât am lupta cu ea, oricât am trata pământul inimii noastre, ea tot va încolți și va încerca să sufocă frumusețea unei inimi noi, sincere, curate! O experiență spirituală nu are forța să smulgă buruiana mândriei, în schimb suferința ne „palmuiește” și ne „împiedică” să ne mândrim. Un ochi care plânge de durere, de orice natură ar fi durerea, este un ochi care își spală propria retină, devenind mai curat!

Ce este mai important, să fii sănătos fizic, dar cu un caracter bolnav, sau să știi că-ți iei palme sănătoase, de multe ori scatoalce în toata regula, de te doare tot în tine, dar să fii sănătos în omul dinlăuntru?

Primele cuvinte folosite de Domnul pentru Pavel, când acesta din urmă omora cu sânge rece orice creștin ieșit în cale, au inclus „țepușul”. Interesant este că Pavel a avut nevoie de țepuș pentru convertirea de pe drumul Damascului și avea încă nevoie de țepuș pe calea Domnului. Se pare că în noi, oamenii, rămâne ceva ce nu poate fi domesticit decât cu „țepușul” (în lumea antică, animalele de tracțiune erau ghidate nu cu biciul, ci cu un băț în vârful căruia era o bucată de fier ascuțită, o aluzie destul de jignitoare pentru Saul din Tars!

Dacă știi că toate acestea te modelează, atunci îți sunt suficiente! „Harul” ne este de ajuns. Este singura necesitate a vieții noastre! Poți să fii putred de bolnav, dacă ai harul, atunci în fața ta se deschide tot mai mult poarta spre ceea ce Isus Domnul numea „viață”. Iar dacă problemele prin care treci te pregătesc tot mai mult pentru acel moment, atunci harul este singura necesitate!

Puterea lui Dumnezeu se întrezărește în viețile puternic încercate! Acolo unde vezi un trup slăbit, vei vedea puterea incredibilă de a sluji, de a cânta, de a predica, de a spera, de a crede, de a iubi! De ce? „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită!” Suferințele noastre au puterea de a reflecta ceva din Dumnezeu! E normal, nu? Cum mai poți crede în Cineva de Sus, când vezi că efectiv te stingi pe picioare de durere și nici un răspuns? Mai crezi pentru că ai puterea să crezi... e puterea Lui - în slăbiciunea ta!

Iubiți creștini, Dumnezeu este cu noi în slăbiciunile noastre. Răspunsul la multele rugăciuni „neascultate” a fost însăși nerezolvarea problemei pentru care ne-am rugat... harul ne-a fost și ne va fi de ajuns! Singurul lucru de care am nevoie este darul neprețuit de mare al Domnului, salvarea! Restul sunt dispensabile traiului nostru nomad... chiar și sănătatea! Când guști din harul neprețuit de mare al Domnului, înțelegi că el este indispensabil... singurul indispensabil vieții noastre!

Continuați să vă rugați cu credință pentru problemele voastre... și eu mă rog, în speranța că Domnul va interveni cu putere în viața mea! Însă, atât eu, cât și voi, în rugăciunea noastră fierbinte, să auzim șoapta dulce a harului lui Isus care ne spune „și dacă nu va fi cum vreți voi, aveți, în fond, tot ce vă trebuie... pe Domnul și dragostea Lui!”

„...Harul și adevărul au venit prin Isus Hristos” (Ioan 1:17b).

Prezbiter EUGEN PORCILESCU,
Biserica Penticostală „Betel”, Tortona, Italia

În anul care a trecut

Ce mare har ne-ai dat, Isuse,
Și-n anul care a trecut!
Ai împlinit dorinți nespuse
Cum nici prin gând nu ne trecuse;
De bucurie ne-ai umplut.

Ne-ai copleșit Tu, sfinte Tată,
Cu dragostea-Ți fără hotar;
Nu vom putea-ndeajuns, vreodată,
Să-ți mulțumim, dar viața toată
O punem pe al Tău altar.

Tu ne-ai surprins, zâmbind în șoaptă;
Așa duios ne-ai mângâiat;
Ferice e de cel ce-așteaptă
Voia Ta trainică și dreaptă;
Ești viu, măreț și minunat!

Ai fost cu noi și-n clipe care
De ne-nțeles ni s-au părut;
Ne-ai dat curaj, ne-ai dat valoare,
Înțelepciune și răbdare;
Încet, frumos Tu ne-ai crescut.

Cu lacrimi de recunoștință,
Cu inima plină de cânt
Și cu adâncă umilință
Noi adorăm a Ta ființă;
Desăvârșit ești, drept și sfânt!

Să știe toți că nu-i mai bine,
Mai sigur, mai odihnitor
Și mai plăcut, decât cu Tine;
Splendori și frumuseți divine,
Și-o viață de biruitor.

PAULA BÎLC

Cugetări despre MÂNTUIRE

„Isosife, fiul lui David, nu te teme să ieși la tine pe Maria, nevasta ta, căci ce S-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.”

(Matei 1:20a-21)

„În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.”

(Fapte 4:12)

„Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.”

(Romani 10:10)